

L'INFINITUD DE L'INSTANT

Un somriure és efímer.

Efímer vol dir instantani, momentani.

Les paraules eren efímeres, però els humans les apreciaven tant que varen voler que perduressin al llarg del temps. I així va sorgir l'escriptura.

A les persones sempre els ha agradat mantenir tots els moments que han viscut. Però hi ha coses que no han aconseguit retenir: la vida, per exemple. Què farien els humans si la vida no s'acabés, si no fos passatgera? Se'n cansarien, n'estic segura.

El fet que les coses siguin efímeres, transitòries, fugaces, fa que cada moment cobri la seva màgia inexplicablement. Perquè, què fariem si les coses no s'acabessin mai? on seria la il·lusió de tornar a tenir allò que més desitges o viure allò que tant anheles?

Si tot l'any fes el mateix temps, on quedaria la impaciència perquè arribessin les nits estrellades d'estiu? Aquells capvespres d'agost al poble on tots dúiem un somriure com un tall de síndria i més d'una ferida a les cames.

Si sempre que miréssim el cel veiéssim milers d'estels fugaços tacant permanentment amb el seu polsim el firmament, encara els demanaríem desitjos considerant-los els missatgers del cel?

El fet que les coses momentànies, siguin com siguin, tinguin el valor que tenen és perquè no les tornarem a viure, no tornarem a sentir el que en aquell moment sentim.

Un riure, d'aquells veritables, d'aquells que succeeixen de manera espontània; un petó, un, de tan intens com el foc; o una posta de sol, quan aquest va amagant-se amb timidesa en la llunyania mentre creativament va tacant el cel de colors càlids.

Si res no fos efímer, donaríem tanta importància a aquestes coses?